

תעשיית

■ אנגיל הכחיש כי התוקש בשרה

שרה אנגיל

אחרי נתק ממזעזעך בין שמעיה אנגיל וגרושתו שרה, ביקרה אותו השבוע שרה בכלא. הדבר קרה בעקבות רימון שהתגלה מתחת מכונניתה של שרה, ואשר שמועות ייחסו אותו לשמעיה. מאז שהתגרשו השניים, ילדה שרה כת והיא מגדלת אותה לבדה. היו שאמרו כי שמעיה לא סלח לה על כך. לאחר גילוי הרימון התקשר שמעיה מהכלא עם שרה והבטיח לה קשר לעניין. לאות ידידות ביקרה אותו שרה בכלא.

■ התחיה ומולדת למען שרון

התארגנות שמקורה בצעירים חברי התחיה ומולדת, מנסה להריץ את אריאל שרון למישור הביטחון. מטרת התנועה החדשה היא הפעלת לחץ על מרכז הליכוד וראש-המשלה למנות את אריאל שרון לתפקיד שר הביטחון, על רקע האינתיפאדה. התנועה החדשה מרכיזה מאמצים להפגנה בעת הכינוס הקרוב של מרכז הליכוד. המארגנים הבטיחו שהפעילות תימשך ללא קשר לתוצאות ההצבעה על התוכנית המדינית במרכז הליכוד.

■ אין מקום בבתי הסוהר

בתי הסוהר מלאים כליכך באחרונה עד שאנשים, שנידונו למאסר, ממשיכים לשבת בבתי מעצר יותר מהדרשיים. אחד מהם הגיש בקשה לשיחרור בערבות בגלל סיבה זו, על ידי סניגורו עורך-דין דוד יסתה. השופט יעקב קדמי ביקש את תגובת השליטונות בנידון.

■ אוסרים סחר עתיקות

אגף העתיקות מבין הצעת חוק שתאסור על סחר בעתיקות בישראל. הצעה כזו תוגש, עם זאת, רק אחרי שאגף העתיקות, הכפוף כיום למשרד החינוך והתרבות, ימוך לרשות, ברומה לרשות הדואר ורשויות ממשלתיות אחרות. על פי החוק הקיים כיום פועלים בישראל סוחרים עתיקות, הנדרשים להצטייד ברישיון מיוחד. מי שברשותו רישיון יכול לקנות ולמכור עתיקות ומוצגים ארכיאולוגיים, מבלי שיתבקש למסור דוח על מקור הסחורה. כאגף מודים כי החוק, במתכונתו הנוכחית, העלים עין מהסחר, שרובו התבסס על גניבת מוצגים מהפירות ארכיאולוגיות או מאתרים אחרים.

■ אין עובדים ב"אגד"

מתסור קשה בעובדים בקואופרטיב "אגד". לאנד חסרים עשרות עובדים מיקצועיים ככל מיעוליה התעשייה שלו, בעיקר באיוורור תל אביב, שבו מרוכזים רוב מיעוליה התעשייה של הקואופרטיב, כמו מיעוליה המצברים, הצמיגים, העיבוד השכבי והמוסכים. דובר אגד, דרי גולן, אומר כי פניות לבתי-ספר מיקצועיים ולצה"ל לא זכו בתגובה.

■ מחפשים ג'ובים לשריר

שריר

שרה-תיירות לשעבר, אברהם שריר, החל באחרונה מגביר את מעורבותו במיפולגה הליברלית. כמה מראשי המיפולגה לוחצים בשבועות האחרונים על ראשי הליכוד ברשימה למצוא תפקיד ייצוגי לשריר. מקורביו במיפולגה טוענים כי למרות התקפאה הזמנית, שריר עוד יתברג בצמרת הליכוד.

■ אלי ניסן לביה"ס?

שמו של אלי ניסן, לשעבר כתב הטלוויזיה הישראלית, הועלה כמועמד לנהל את בית הספר לאמנויות הקולנוע, אם וכאשר יתחזק כוח כיוויליים.

■ וסעתי להדסה לתרום דם, אחר

לא הומריסכסואל. לא נרקומן. דויד (השם שמורר במערכת) חיל צה"ל, מספר ל"העולם הזה" איך גילה את הנגרנים בדמו. בצה"ל הוא כבר לא משרת. מנוולוג.

התהדרק הקשר עם הרופא המטפל ועם העובד דת הסוציאליה בשם ריטה אברמוב. אני אוהב אותם כאבא ואמא. הם חמים, תומכים ועוד רים. אולי מפני שמעולם לא חשתי מה זאת אהבת אב ותמיכה מישפחתית.

לעיתים אני חושב שמכת האירס היא חלק ממיכלול-צרות שידעתי עוד כשנולדתי. האב השנוא עלי לימד אותי על כשרי עוד מגיל קטן לסכול ולבכות. אין לי כיום כאבים פיסיים או סימפטומים חיצוניים שניראים עלי. אני נושא את הנגרנים, אך איני חולה עדיין. אם ירדתי במישקל זה בללל הדיכאון ולא מהמחלה. אני מקבל עדיין טיפול תרופתי. וזה אולי מה שמעורר בי תיקוות שאוכל להישרד בחיים עוד זמן-מה.

אחרי ששמעתי בשורת איוב זאת לראשון נה חזרתי לבסיס. נעלתי את עצמי בחור. אין לי מישפחה לחזור אליה ולהתנחם בקירבתה. לא יכולתי להשתחרר מהמועקה לרגע אחד. כאותו ערב יצאתי לפעילות כ"ט" (ביטחון שוטף). באמצע הפעילות התחלתי לבכות ומפקדה-מחלקה החזיר אותי לבסיס. הייתי בחדרי עז עלות השחר.

למחרת, כמעט כמו בתסריט מהיר, הודיעו לי כי ה"ר" אנגלהרט מעוניין לראותי אותי בהדסה. בפגישה נכחו עוד שלושה רופאים והעובדת הסוציאליה. הם הסבירו לי מה קורה איתי מבחינה רפואית. זה לא שיפר את מצבי הנפשי, אלא רק דרדר אותי. ריטה יצרה את הקשר שלי עם אורי, שהוא מתנדב בוועד למילחמה באירס. הוא עזר לי ועדיין ממשיך בכך.

■ אבא מניאק

אני בן אמצעי למישפחה בת שמונה נפשות. הוריי עלו ארצה מאחת מארצות צפון-אפריקה. אין יותר מדוייק מלתאר את אבי כמניאק. אדם קר, אגואיסט, אכזרי ודואג אך ורק לעצמו. בכל תקופת שרותי בצבא הוא אף פעם אחת לא שאל לשלומי הוא רק ידע לאחל לי את המוות. מגיל קטן הציק לי וירד לחיי.

באחד הערבים הכנתי שיעורים בשעה 10 בלילה. זאת היתה סיבה טובה בשבילו לזרוק עלי כיסא ולתפוש קריזה. או כאשר ישבתי לאכול ונפלתי לי הצלחת בשוגג. הוא זרק עלי כוס זכוכית והתחיל להכות אותי במרץ. אמי, לעומת זאת, היא אדם טהור, טובילב ומבין. היא תמיד היתה במעמד חלש בבית, כי אבא מירר לה את החיים. הוא הירבה להציק לה, ושכינה אותה שמוטה, הרגשתי שתוקעים לי סכין בגב. עם האחים שלי אין לי כל קשר.

אני לא יכול לספר על המחלה לאמי. היא אוהבת אותי, וזה יכול לוטט אותה נפשית. אם הסוד יגיע ל ידיעתי המישפחה, אבי ימירר לה עוד יותר את החיים. עבורו עדיף שאהיה עבריי, אבל בשום פנים ואופן לא חולה. מאבי לא קיבלתי אפילו אגור. שחוקה אחת. אמי היתה שומרת לי תמיד ככל שיכלה. בצבא השתדלתי להסתדר עם המשכורת הצבאית הקטנה, רק כדי לא להעמיס עליה.

אחרי הפגישה השניה בהדסה חזרתי לכ"ס. סבלתי מדיכאונות עמוקים ובכיתי בלי סוף. חשבתי שאני פשוט הולך ומשתגע. היו רגעים שהתנהגתי כאילו המוות עומד בפתח החדר, ומחכה לקטוע אותי מהחיים. לפתע ברחתי מהבסיס ורצתי אחוז-פאניקה. על הכיביש ללא כל יעד. גם יוסקי לא הצליח להשיג כיח את המחשבות המטרידות. דפקתי את הראש בקיר.

באחד הערבים סירבתי לצאת לפעילות מיבצעית. למחרת ניפגשתי עם מפקד-הפלוגה וסיפרתי לו את סודי. חשתי נקיפות-מצפון כלפי חבריי בכסיס. אם אפצע אני עלול להדביק אותם. מפקדי-הפלוגה נשבר וסיפר זאת לרופא-היחידה. אני לא כועס עליו, כי

אני לא הומריסכסואל. האמת היא שאני שוכב עם זונות בתל-ברוך. בכל חופשה צבאית היינו יוצאים כמה חברה מהבסיס ונוסעים יחד לתל-ברוך. לא התבירר שתי, ובטח לא פחדתי. אתה יודע! המדים של חייל ישראלי העניקו לי כוח ואומץ. כל אחד שכב עם הפרוצה שלו. איך אומרם? כל אחד הלך לחור שלו.

הייתי אוהב לגוון, וכל פעם לרפוק זונה אחרת. הייתי מצוייד בקונדומים, אבל לא תמיד השתמשתי בהם. היה חשוב לי להתפרק מהמתח המיני, ולא היה איכפת לי שזאת זונה. ידעתי רק גיהנום בחיים שלי, אבל איירס זו הטראומה האיומה ביותר.

אני לא רוצה להתנקם באף אחד בגלל המ'חלה. אם הייתי רע, אז הייתי נוקם רק באדם אחד — אבי-מולידי. הוא אוהב שלי, שטן עלי-ארמות. אני רק יכול להתפלל לאלוהים שישפוט אותו ושיקבל את המגיע לו. לאבי אני מאחל שידבק באירס. חבל שאני לא יכול להדביק אותו. הייתי מגיע לחופשות מהצבא, והוא תמיד כירך אותי בכרכות, כמו: "תלך בחזרה לצבא". "אני מקווה לשמוע שאתה לא קיים" וכדומה. אני זה שרוצה להיידך ביום מותו, ולא להיפך.

■ הקונדום יתפוצץ

רגע שנודע לי שאני נושא נוגדני איירס נשבעתי שלא אקיים יחסי-מיין עד שתמצא תרופה למחלה, ולא איכפת לי להישרא כל היום בשרותים: לאונן, לסכול, אבל לא ארביק אחרות.

רק השבוע הכרתי בחורה נחמדה, שגם אני מצאתי לה כענייה. אני מפחד לשכב איתה, כי אני לא לוקח סיכונים. מה יקרה אם הקונדום שלי יתפוצץ באמצע? כשהודיעו לי מהצבא, כי מפני שאני נושא נוגדני איירס עלי לעזוב מהצבא לצמיתות בפרופיל 21, היה לי יום שחור. הייתי קרוב מאוד לדרוך את הנשק ולגמור אחת ולתמיד עם עצמי. כנראה שאני רוצה עוד לחיות.

מה אגיד לך? נמאס לי מהחיים הארוכים האלה. אני רפוק מהחיים האלה מהרגע שנולדתי. אני לא מבין למה אלוהים עושה כך דווקא לי כל חייו עזרתי לזולת. אני לא יכול להרוג אפילו זנב. זה השכר שאני מקבל עבור טוב ליבך.

אשקר אם אומר שלא חשבתי ברצינות על התאבדות. זה קל מאוד עבורי: צורר-כדורים מרובה או כמה עשרות כדורים. בכך ייגמר הסיפור הזה.

לפני חודשיים יצאתי לחופשה רגילה מהדסה. יודידה ביקשה ממני לתרום דם בית-חולים הדסה עין-זרע עבור אדם שצריך לע'בור השתלת מח-עצמות. אחרי שבוע ימים הודיעו לאמי בטלפון שמעוניינים לדבר איתי. במשך כל הנסיעה לירושלים לא הצלחתי לפענח מה הם רוצים ממני.

הרופאה מבנק-הדסה הזמינה אותי לחדרה, כשכל נושא השיחה היה אפוף מיסתורין. היא תיחקרה אותי על חייה-מיין שלי ועם מי אני מבלה. הייתי נבוך ומאוד עצבני. רק בסוף השיחה היה הודיעה לי: "אני מצטערת, אבל עליך לדעת שאתה נושא בגופך נוגדני איירס". לא הבנתי על מה היא מדברת. אולי זה נבע מחוסר-ידע שלי. היא המשיכה לדבר, הנכחי, להרגיע ואני האונתי אבל סירבתי להאמין. בסיום הפגישה היא הפנתה אותי ל"ר" אנגלהרט מהמחלקה למחלות זיהומיות. שוב נישאלתי על חיי האינטימיים, ושם הוסי'בר לי כפירוש על המחלה ועל מצבי הרפואי. התחלתי לפחד מפני המוות, וזאת הרגשה איומה, שלא הכרתי קודם לכן.

ערב של שאלות, שאין עליהן תשובה, התרוצצו במוחי: איך מתי זה קרה? למה רות'קא אני? מרוע שוב רופקים אותי? באותו זמן